

[K. Axel Nielsen.]

dent, hvad der har været af offentlig debat om disse meget betydningsfulde lovforslag. Nu må det retfærdigvis indrømmes, at der netop, da lovforslagene var til behandling, og for resten også i tiden siden har været så meget andet politisk stof at skrive og tale om, at den offentlige debat har haft rigeligt med arbejdsstof også uden at beskæftige sig med forslagene til arve- og skiftelov.

Det er nu heller ikke for sent, at den offentlige debat kommer. Lovforslagene bliver jo ikke jaget igennem i det næste par måneder; der er alt for mange spørgsmål, der skal afklares under udvalgsbehandlingen. Det vil imidlertid være meget værdifuldt for udvalget at få kendskab til, hvad den såkaldte offentlige mening mener om de ændringer, der nu foreslås. Det er jo et anliggende, der vedrører størstedelen af befolkningen. Hvad den juridiske sagkundskab angår, kan vi jo læse, hvad den mener, dels i de to betænkninger, dels i lærebøger og forskellige tidsskriftsartikler; men hvad mener befolkningen? Det får vi først noget at vide om, når presse og radio — fjernsynsstof kan det næppe blive — fortæller folk, hvad det hele drejer sig om. Jeg appellerer derfor til disse to talerør og redskaber for den offentlige mening om nu at give en fyldig omtale og vurdering af lovforslagene, så kommer diskussionen nok af sig selv. Jeg behøver næppe at sige, at det ikke er min opfattelse, at folketinget ubetinget skal lovgive i overensstemmelse med den offentlige mening, men derfor kan det alligevel have stor værdi for folketinget at høre, hvad folk i almindelighed mener om love, der berører så mange mennesker. Offentlig omtale har desuden den store betydning, at folk får kendskab til de arve- og skiftetretlige regler, der fremtidig kommer til at gælde, således at de i tide kan træffe de rigtige dispositioner for at opnå, at de værdier, de efterlader sig, placeres og administreres, som de ønsker.

Både for at lette pressen arbejdet og for at bidrage til en systematisering af udvalgsarbejdet skal jeg tillade mig i kort-hed at nævne de vigtigste af de ændringer, som de 2 lovforslag indeholder i forhold til gældende ret. Herved støtter jeg mig i høj grad til den udførlige gennemgang af lovforslagene, som både mit partis og flere andre partiers ærede ordførere foretog ved behandlingen i folketinger her i maj. Jeg gør på forhånd opmærksom på, at denne oprensning af ændringer ikke gør krav på at være udtømmende.

For det første foreslås, at faderen og faderens slægt får arveret efter barn født uden for ægteskab. I 1937 fik barn født uden for ægteskab arveret efter faderen og hans slægt. Med forslaget gennemføres altså fuld gensidighed, og herom er vist alle enige.

For det andet stilles der forslag om at udelukke fætre og kusiner fra legal arveret, ganske som det blev foreslået i 1954. Den gang vedtog man i folketinget at tage fætre og kusiner med, men ellers stoppe op dér. Når nu både det udvalg, justitsministeriet har nedsat, og den højtærede minister på ny foreslår fætre og kusiner strøget som legale arvinger — for øvrigt i overensstemmelse med arvelovskommissionens betænkning af 1941 — er det ud fra den betragtning, at slægtsfølelsen mellem fætre og kusiner i vore dage normalt ikke er stærk. Skulle der undtagelsesvis være ønske om at lade fætre eller kusiner arve, kan arveladeren opnå dette ved at oprette testamente. I Sverige og Island har man som sidste legale arvinger onkler og tanter — altså som i forslaget — og i Finland har et forberedende lovudvalg tiltrådt et forslag fra Högsta Domstolen om ligeledes dér at begrænse den legale arveret til onkler og tanter. Da vi her i Danmark nu søger at gennemføre en gennemgribende revision af hele arvelovgivningen, bør vi sikkert følge lovforslaget, uanset at vi så sent som i 1954 tog fætre og kusiner med, fordi vi ellers må regne med om nogle år at skulle gennemføre en ny